

Arrest

nr. 206 104 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 november 2015 en dient op 6 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 22 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 november 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qala Habib in het district Surobi van de provincie Kaboel. U behoort tevens tot de Pashtoun-etnie.

Uw broer werkte als tolk voor de Amerikanen in Nangarhar. Uw oom werd verschillende malen door de taliban opgebeld. Zij eisten dat uw broer met zijn werk zou stoppen. Uw broer wou dit echter niet. Een tijdje later kreeg u een dreigbrief, waarin stond dat jullie een week tijd hadden om uw broer te vragen naar huis te komen, anders moesten u en uw broer zich aansluiten bij de taliban. Uw oom contacteerde hiervoor uw broer maar hij weigerde. Drie weken later ontvingen jullie een nieuwe dreigbrief. In de brief stond dat aangezien uw familie niet bereid was uw broer uit te leveren, dat er binnen de drie dagen iets zou gebeuren met u en uw broer. De dag erna werd uw huis aangevallen door de taliban. Er werd op de deur geklopt waarna uw oom en tante wat tijd rekten zodat u en uw broer konden ontsnappen via het dak. Uw oom en neef waren ook op het dak. Zij schoten naar de taliban waarop uw oom werd neergeschoten. U sprong naar beneden en klopte aan bij het huis van M(...) Z(...), uw buur, die u binnen nam en verstopte. In het tumult verloor u uw broer uit het oog. Toen de taliban weg was hoorde u van M(...) Z(...) dat uw oom en neef neergeschoten waren. Uw oom overleed de volgende morgen. M(...) Z(...) liet aan uw moeder weten dat u nog leefde en zei dat u het land moest verlaten. Uw oom ging akkoord waarna voorbereidingen werden getroffen voor uw reis naar Europa. U verliet Afghanistan vermoedelijk in juni 2013 en kwam aan in België op 5 november 2015. U vroeg op 6 november 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: Uw taskara en die van uw broer, een dreigbrief van de taliban, een brief van de werkgever van uw broer, de werkbadge van uw broer, een bundel van vijf foto's en de enveloppe waarin de documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de job van uw broer niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor verklaart u dat uw broer tolk bij de Amerikanen was (CGVS gehoorverslag, p. 10). Gevraagd wat hij vertelde over zijn job zegt u dat hij tolk was in Goshta (CGVS, p. 10). Gevraagd of hij nooit meer vertelde antwoordt u dat hij ook nog naar Kunar geweest is en dat het geheim gehouden moest worden (CGVS, p. 10). Verder zei hij enkel dat hij in een basis werkte met Amerikaanse soldaten (CGVS, p. 10). U zegt dat hij heel weinig praatte (CGVS, p. 10). U weet niet wat zijn job precies inhield, hoe hij die job gekregen had of waarom hij er voor koos om met de Amerikanen te werken (CGVS, p. 12, 17). Het is ongeloofwaardig dat u en uw familie hier niet meer vragen over zouden stellen temeer gezien uw broer al twee jaar in het geheim voor de Amerikanen werkte.

Hoewel uw broer al vanaf maart 2011 voor de Amerikanen werkte, vertelde hij jullie dit pas na een tweetal jaar. Daarvoor dachten u en uw familie thuis dat hij lessen volgde in Nangarhar. Ook daarover blijkt u nooit iets te hebben gevraagd. Nochtans kwam uw broer maandelijks een dag naar huis (CGVS, p. 9). Gevraagd of u in die periode dan nooit vroeg wat hij deed in Nangarhar of hij daar nooit iets over vertelde antwoordt u: “Toen dat wij het hem vroegen, zei hij dat hij studeerde in hogere klassen en les gaf aan lagere klassen. Daarna waren we zeker: hij studeert daar” (CGVS, p. 12). Of hij daar nooit iets meer over vertelde antwoordt u ontkennend en zegt u dat u daar ook niet zo veel over vroeg (CGVS, p. 12). Het is ongeloofwaardig dat u uw broer, die u maar één maal per maand zag, niet zou vragen over wat hij allemaal deed in Nangarhar of dat hij daar zelf niets over zou vertellen.

Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vertelde uw broer opeens toch over zijn werk voor de Amerikanen (CGVS, p. 12). Volgens u deed hij dit omdat hij documenten had die hij bij uw moeder moest verstoppen. Deze documenten waren werkdocumenten en foto's van zijn werk (CGVS, p. 12). U kunt echter niet zeggen waarom hij deze documenten opeens moest verstoppen. U zegt hierover: "Dat weet ik niet, het zou kunnen dat hij moest veranderen en dat hij daarom die documenten naar huis meenam" (CGVS, p. 12).

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban ongeloofwaardig.

U verklaart dat de job van uw broer bekend werd bij de mensen in het dorp, en bij uitbreiding bij de taliban, omdat uw tante dat zou verklapt hebben (CGVS, p. 13). Nochtans herhaalt u verschillende malen dat uw broer iedereen op het hart drukte dat zijn job een geheim moest blijven (CGVS, p. 10). U zegt echter dat uw tante dat verklapte omdat ze niet dacht dat het een probleem voor jullie zou vormen (CGVS, p. 13). Het is echter vreemd te noemen dat uw tante dit zou denken en zomaar aan iedereen zou vertellen dat uw broer bij de Amerikanen werkte.

Tussen het ontvangen van de eerste en de tweede dreigbrief zitten er volgens u 23 à 24 dagen (CGVS, p. 8). Na het ontvangen van de eerste dreigbrief werden de dorpschouwen op de hoogte gesteld, die niet konden helpen, en contacteerde uw oom uw broer, die weigerde terug te keren (CGVS, p. 14). Nadat uw broer zei dat hij niet wilde komen, belde uw oom de taliban en legde de situatie uit. Het enige wat de taliban hier op antwoordde volgens u is dat het zo snel mogelijk moest opgelost worden (CGVS, p. 13). Verder namen u of uw oom geen maatregelen om u of uw broer te beschermen, hoewel jullie specifiek genoemd werden in de dreigbrief (CGVS, p. 14). Na het ontvangen van de tweede dreigbrief, waarin stond dat ze u binnen de drie dagen iets gingen aandoen, ondernam u helemaal niets, volgens u omdat u geen andere oplossing had (CGVS, p. 14). Uw oom nam geen contact met de taliban, hoewel hij klaarblijkelijk wel de optie had dit te doen. Er mag echter verwacht worden dat, wanneer u een dreigbrief ontvangt waarin staat dat er u binnen de drie dagen iets zal overkomen, er direct stappen zouden ondernomen worden om uw veiligheid en die van uw broer te garanderen.

Ten derde zijn uw verklaringen over de aanval van de taliban op uw huis ongeloofwaardig.

U verklaart dat u samen met uw broer via de daken vluchtte (CGVS, p. 14). U nam de trapladder naar beneden om aan te kloppen bij het huis van M(...) Z(...), terwijl uw broer over de daken doorliep (CGVS, p. 14). U weet echter niet wat er vervolgens met uw broer gebeurd is of waar hij heen is gelopen. U wordt er op gewezen dat jullie samen op het dak waren dus dat u toch moet weten naar waar hij liep en waarom hij niet met u meeging. U antwoordt hierop: "Die informatie heb ik zelf ook niet, ik ben zo naar beneden gegaan, hij is rechtdoor gelopen, ik heb hem niet meer gezien, ik weet niet waar hij naartoe is gegaan" (CGVS, p. 17).

U kunt niet vertellen wat er gebeurde nadat uw oom op het dak werd neergeschoten. U zegt dat u, nadat u bij M(...) Z(...) was binnen gegaan nog schoten hoorde (CGVS, p. 14). Meer kunt u niet vertellen over wat er gebeurde, of de taliban binnen geraakt was en wanneer ze waren vertrokken. Nochtans had M(...) Z(...) u verslag gedaan van wat er gebeurd was toen hij gaan kijken was (CGVS, p. 14). U kunt hier echter niets over zeggen. Ook is het opmerkelijk dat de taliban het huis van M(...) Z(...) niet doorzocht had op zoek naar u, hoewel het uw buurman was. U houdt echter vol dat ze dit niet hebben gedaan (CGVS, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Uw documenten kunnen hieraan niets veranderen. Documenten hebben immers pas waarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's van het lijk van uw

oom dient opgemerkt dat er niet kan worden vastgesteld dat deze persoon effectief uw oom is noch kan de aard van zijn verwondingen vastgesteld worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul,

aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 6 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van de professionele activiteiten van zijn broer het slachtoffer van de directe vervolgingen.

Het is een algemeen bekend feit dat de familieleden van de mensen die voor overheid werken door de taliban vervolgd worden. Zie op pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR waar het volgende staat:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173 On 2 May 2012, the Taliban announced that their "Al-Farooq" Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and "all those people who work against the Mujahideen". 174 As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker is analfabeet en het is niet redelijk om hem geen voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet veel wist over de inhoud van het werk van zijn broer. Verzoeker meent dat mensen in dergelijke functies zeer voorzichtig zijn en proberen zoveel mogelijk hun werk en de inhoud hiervan geheim te houden.

Verzoeker heeft 5 maanden voor zijn vertrek te weten gekomen dat zijn broer voor de Amerikanen werkte.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte dit element in twijfel trekt.

Verzoeker heeft meerdere keren aan zijn broer gevraagd wat hij deed in Nangarhar. Verzoeker kreeg telkens het antwoord dat zijn broer daar aan het studeren was.

Verzoeker meent dat dit punt zeer mager gemotiveerd is door verweerster. Het argument van verweerster over dit punt kon gevolgd worden, mocht verzoeker geen antwoord gegeven hebben over dit punt.

Verzoeker heeft op een zeer doorleefde wijze uitgelegd hoe dat komt dat ze niet veel wisten over het werk van zijn broer.

Verweerster maakt verder een punt over de wijze waarop de taliban te weten gekomen van deze tewerkstelling.

Verweerster hecht geen geloof hieraan omdat verzoekers broer op het hart drukte dat zijn job geheim moest blijven.

Verweerster gaat nu verzoeker straffen omdat verzoekers tante dit geheim aan de familieleden verklapte. Het is een algemeen gekend feit dat in elk familie een loslippige dame of heer aanwezig is.

Vooral in een land als Afghanistan waar vrouwen vooral thuis blijven en nieuws verspreiden en roddelen sterk ingeburgerd is in de dagelijkse conversatie.

Wij moeten ook niet uit de oog verliezen dat deze tante dit geheim niet op de markt verklapte maar in een vertrouwde omgeving waarin de familieleden aanwezig waren.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij na het ontvangst van de eerste en de tweede brief niet de nodige voorzorgsmaatregelen genomen heeft.

Verzoeker is niet eens met dit argument omdat na het ontvangst van de eerste brief de dorpschouwen op de hoogte gesteld en eveneens verzoekers broer.

De dorpschouwen konden niet helpen en verzoekers broer weigerde om terug te keren.

Verzoekers oom vroeg tijd van Taliban. Zie pagina 13 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:
[...]

Verweerster maakt zich schuldig aan een selectieve en verkeerde lezing van het gehoorverslag. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 13 van het gehoor verslag waarin het volgende staat:
[...]

Heeft verweerster deze uitleg al gelezen? Verzoeker denk van niet. Anders zal dit niet als een twijfelpunt aangehaald worden in de bestreden beslissing.

Waarom verwacht verweerster dat er maatregelen genomen moesten worden wanneer ze duidelijk tijd gevraagd en gekregen hebben van Taliban?

Verzoeker heeft bovendien duidelijk gezegd dat ze niet veel konden doen dan gewoon niet naar de moskee te gaan. Dit is op zichzelf een voorzorgmaatregel!!!

Verweerster neemt verder verzoeker kwalijk omdat hij niet wist waarin zijn broer op de nacht van aanval gevlucht was. Ze vluchtten samen via de daken en verweerster verwacht dat verzoeker moet weten waar zijn broer naartoe gevlucht.

Verzoeker meent dat verweerster nogmaals het gehoorverslag niet goed gelezen heeft. Deze aanval is 's nachts plaatsgevonden.

Hoe kan verzoeker weten waar zijn broer verder gevlucht is:
wanneer het echt donker is
wanneer hij zelf naar het huis van M.Z.[...] gegaan was en dus niet samen met zijn broer.

Verzoeker meent dat hij over dit aanval aan zijn woning zeer gedetailleerd en doorleefd uitleg gegeven. Verweerster heeft nagelaten om met deze antwoorden rekening te houden.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de voorgelegde documenten van verzoeker omdat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig waren. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing op een ongeziene wijze mager gemotiveerd is.

U mag de internationale bescherming van iemand niet op z'n oppervlakkige wijze onderzoeken.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:
Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker
Het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van functie van zijn broer
Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond. Verzoekers broer is erkend als vluchteling in België en verzoeker is een jonge man van Pashtounse origine. Verzoeker behoort tot een familie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':
"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerster is in de war bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire beschermingsstatus op basis van C - grond!

Verweerster geeft toe dat in district Surobi conflict gerelateerd geweld bestaat maar stelt dat dit in Uzbin vallei geconcentreerd is.

Ten eerste is in heel district Surbi sprake van willekeurig geweld. Ten tweede Uzbin vallei ligt naast het dorp van verzoeker.

Ten staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar pagina 6 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Er is een moskee, waterput, geen school. Aan de achterkant van Qala Habib liggen kleinde heuvels tot aan Uzbin.

Verzoeker heeft de nood aan de subsidiaire beschermingsstatus op een zeer bizarre en gebrekkige wijze 'onderzocht'."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om

internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden gedood. De verzoekende partij verklaart dat haar oom twee of drie keer door de taliban werd opgebeld. In de telefoontjes zou de taliban hebben geëist dat verzoekers broer, die als tolk werkzaam was voor de Amerikanen, zijn job zou opgeven en zich bij hen zou voegen, wat hij evenwel weigerde. Enige tijd later zouden de taliban een eerste dreigbrief hebben gestuurd, waarin verzoekers oom een week de tijd werd gegeven om zijn neef ertoe te brengen zijn job op te geven en zich bij de taliban te voegen. Hierop zou verzoekers oom zijn broer hebben gebeld, maar deze zou geweigerd hebben zijn job op te geven. Enkele weken later zou in de moskee een tweede dreigbrief zijn afgeleverd waarin de taliban aankondigden dat er binnen de drie dagen iets zou gebeuren met verzoekers oom en zijn familie omdat geen gehoor was gegeven aan hun oproep. De volgende nacht zouden de taliban een aanval hebben uitgevoerd op het huis van de oom van de verzoekende partij, waar zij samen met haar moeder en andere broer woonde. De verzoekende partij zou samen met haar broer kunnen ontsnappen zijn via het dak, van waarop haar oom en neef de taliban zouden hebben beschoten. De verzoekende partij verklaart dat zij haar broer uit het oog verloor toen hij naar het dak van buurman M. Z. sprong. Zelf zou zij naar beneden gesprongen zijn en zich in het huis van M. Z. schuilgehouden hebben. Nadat de taliban weer vertrokken waren, zou de verzoekende partij van M. Z. vernomen hebben dat haar oom en neef neergeschoten waren en naar het ziekenhuis waren gebracht. Daar zou haar oom 's ochtends vroeg overleden zijn. De verzoekende partij verklaart dat zij nog een nacht in het huis van M. Z. verbleef en de volgende ochtend meeging met een smokkelaar die M. Z. voor haar geregeld had.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar taskara en die van haar broer, een dreigbrief van de taliban, een brief van de werkgever van haar broer, een werkbadge van haar broer, een bundel van vijf foto's en de enveloppe waarin de documenten verstuurd werden.

De Raad stelt vast dat de taskara van de verzoekende partij persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. De kopie van het verzendbewijs toont enkel aan dat de verzoekende partij post ontving.

De verzoekende partij legt ook foto 's neer van het lijk van haar oom. Net zoals de commissaris-generaal kan de Raad hier enkel vaststellen dat aan de hand van deze foto's niet kan worden vastgesteld dat de persoon op de foto's effectief de oom is van de verzoekende partij. Evenmin kan de aard van de verwondingen worden vastgesteld.

De brief "letter of reference" die werd opgesteld op 24 februari 2012 en de werkbadge van haar broer, zijn op zich onvoldoende om aan te tonen dat de broer van de verzoekende partij als tolk voor de Amerikanen werkte. Ten eerste is op de "letter of reference" niet aangegeven wie deze brief heeft opgesteld. Evenmin worden er contactgegevens vermeld of werd er gebruik gemaakt van officieel briefpapier. Voorts moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Gelet op de bijzonder relatieve bewijswaarde van de "letter of reference" en de werkbadge en op de summiere inhoud van de driegbrief (die eveneens moeilijk leesbaar is volgens de gegevens van het administratief dossier), volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat haar broer als tolk voor de Amerikanen werkt. Uit de verklaringen die de verzoekende partij desbetreffend tijdens haar gehoor heeft afgelegd blijkt dat zij hier nauwelijks informatie over heeft. De verzoekende partij kon niet aangeven wat de job van haar broer precies inhoudt, hoe hij deze job gekregen heeft en wat zijn motivatie was om als tolk voor de Amerikanen te werken. Dat verzoekers broer niet voor de rest van zijn leven financieel afhankelijk wou zijn van zijn oom verklaart niet waarom hij uitgerekend voor de Amerikanen wou werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 17). Het is niet aannemelijk dat verzoekers familie hierover niet meer vragen zou hebben gesteld, te meer daar zij maar na twee jaar te weten zouden zijn gekomen dat verzoekers broer deze job uitoefende. De verzoekende partij wijst erop dat iemand in een dergelijke functie zeer voorzichtig is en zijn werk en de inhoud daarvan zoveel mogelijk geheim probeert te houden. In dit opzicht mag het verbazen dat de broer van de verzoekende partij na twee jaar toch over zijn werk zou hebben verteld, en dan nog wel omdat hij documenten bij zich had die hij nergens anders dan thuis zou hebben kunnen verstoppert. Indien haar broer echt geen andere mogelijkheid zag dan zijn werkdocumenten thuis te verstoppert en daardoor zijn job niet langer geheim kon houden voor zijn familie, kan toch worden verwacht dat hij meer zou hebben verteld over de precieze aanleiding daartoe. De verzoekende partij kon evenwel niet aangeven waarom haar broer zijn documenten bij haar thuis moest verstoppert en stelde enkel dat haar broer mogelijks moest "*veranderen*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verder is het maar weinig aannemelijk dat verzoekers broer zijn familie gedurende twee jaar in de waan zou hebben kunnen laten dat hij studeerde in Nangarhar. De verzoekende partij verklaarde dat haar familie ervan uitging dat haar broer studeerde in Nangarhar, en dat hij dit louter bevestigde toen zij hem vroegen waar hij mee bezig was. Meer zou hij daarover niets hebben gezegd, en meer zouden zij hem daarover ook niet hebben gevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Dat de familie van de verzoekende partij genoeg zou hebben genomen met deze minimale informatie en zich daarbij niet meer vragen zou hebben gesteld, is weinig aannemelijk.

Nog daargelaten haar weinig overtuigende verklaringen omtrent het werk van haar broer, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit bekend zou zijn geraakt bij de mensen van haar dorp, en bij uitbreiding de taliban, omdat haar tante haar mond voorbij zou hebben gepraat en zou gedacht hebben dat dit geen problemen zou opleveren (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Haar broer zou immers zijn werk steeds geheim hebben proberen houden en zijn familie ook uitdrukkelijk hebben gevraagd dit verder

geheim te houden toen hij hen er vijf maanden voor verzoekers vertrek noodgedwongen over vertelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). In het licht van de gevoeligheid van haar broers functie en diens uitdrukkelijke wens deze geheim te houden, kan het verweer dat elke familie wel een loslippige man of vrouw kent en er in Afghanistan nu eenmaal veel geroddeld wordt onder vrouwen niet overtuigen. De verzoekende partij benadrukt dat haar tante dit geheim niet op de markt verkondigde maar in de vertrouwde familiekring. Zodoende verklaart zij evenwel niet hoe dit dan de taliban ter ore zou zijn gekomen.

Waar de Raad nog kan aannemen dat de verzoekende partij en haar familie zich niet onmiddellijk genoodzaakt zagen om voorzorgsmaatregelen te nemen na ontvangst van de eerste dreigbrief – haar oom zou immers tijd hebben gevraagd aan de taliban en de taliban zouden enkel hebben geantwoord dat er snel een oplossing moest komen –, is het niet aannemelijk dat zij dit eveneens nagelaten zouden hebben na ontvangst van de tweede dreigbrief. Daarin zou immers uitdrukkelijk gedreigd zijn met represailles binnen twee à drie dagen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Dat de familie van de verzoekende partij dan niets ondernomen zou hebben om zichzelf in veiligheid te brengen, is niet geloofwaardig. Dat zij niet meer konden doen dan niet meer naar de moskee te gaan, houdt geen steek nu louter thuis blijven hen niet afschermde van het gevaar, getuige de aanval die de taliban op hun huis zouden hebben uitgevoerd.

Ook verzoekers verklaringen over de aanval van de taliban op zijn huis zijn niet geloofwaardig. De verzoekende partij verklaarde dat hoewel zij samen met haar broer via het dak wegvluchtte, zij niet weet wat er uiteindelijk met haar broer is gebeurd of waar hij naartoe is gelopen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Zij wijst er in haar verzoekschrift op dat het nacht was en “echt donker”. Nochtans verklaarde zij tijdens haar gehoor dat het al begon te gloren en het mogelijk was haar oom en neef waar te nemen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De verzoekende partij zou zelf het huis van M. Z. zijn binnengegaan, haar broer niet. Zij verklaarde echter dat zij door M. Z. op de hoogte werd gebracht van de situatie nadat de taliban verdwenen waren. Bovendien zou haar broer net zoals haar moeder nog in Qala Habib wonen en verklaarde de verzoekende partij vanuit België contact te hebben met haar moeder en een neef langs moederszijde in Afghanistan (stuk 17, verklaring DVZ, rubrieken 13 A en 17; stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Dat zij dan niet kan aangeven wat er met haar broer gebeurde nadat zij hem op het dak uit het oog was verloren, kan in voormelde omstandigheden niet overtuigen.

De Raad wijst tot slot op volgende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot kernelementen van het relaas. Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar familie de tweede dreigbrief ongeveer anderhalve maand na de eerste ontving, maakte zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag van 23 à 24 dagen. Wat betreft de inhoud van de eerste dreigbrief, verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijzelf, haar broer die voor de Amerikanen zou werken en haar oom langs moederskant N. J. zich bij de taliban moesten aansluiten. Echter, op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidde het dat haar broer zijn job moest opgeven om zich bij de taliban aan te sluiten, zo niet dienden de verzoekende partij en *haar andere broer* zich bij hen aan te sluiten. Tot slot verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zowel haar oom als neef door de taliban gedood werden, maar verklaarde zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat beiden werden geraakt en naar het ziekenhuis werden gebracht, maar dat uiteindelijk enkel de oom overleed. De verwondingen van de neef zouden zelfs goed meegevallen zijn (stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 versus stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9, 13-15).

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over haar asielaanvraag naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Nog daargelaten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij analfabeet zou zijn, gelet op haar verklaring tot de zesde graad naar school te zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 5), kan ongeletterdheid de gedane vaststellingen niet verklaren of verschonen. Zelfs van ongeletterde of

laaggeschoolde personen mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of de verzoekende partij zou verhinderen om haar asielaanvraag op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het louter verwijzen naar een risicoprofiel, *in casu* dat van familieleden van personen die voor de overheid werken, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij of haar familie in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij stelt dat er in heel het district Surobi sprake is van willekeurig geweld, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat dit geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Zij wijst er verder op dat haar dorp zich in de buurt van de Uzbini-vallei bevindt, waar volgens voornoemde informatie de vijandigheden

voornamelijk plaatsvinden. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat voormelde gewapende confrontaties zich uitstrekken tot haar dorp, noch dat zij daarbij als burger zou worden gevisieerd door de strijdende partijen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In zoverre de verzoekende partij artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen het geheel van wat vooraf gaat en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM stemt overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS